

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים בעניינים מנהליים

עע"ם 4408/07

בפני : כבוד השופטת ע' ארבל
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער : לשכת עורכי הדין בישראל

נגד

המשיב : צ'רלי אבו סאלם

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים
בתל-אביב-יפו בעת"מ 1117/07 מיום 18.4.07, שניתנה על
ידי כב' השופטת ש' דותן

תאריך הישיבה : ט"ו באדר א' התשס"ח (21.2.08)

בשם המערער : עו"ד ד"ר משה עליאש

בשם המשיב : עו"ד ד"ר חיים משגב

פסק-דין

השופט ע' פוגלמן:

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מנהליים בתל-אביב-יפו (כב' השופטת ש' דותן) בגדרו נתקבלה עתירתו של המשיב נגד לשכת עורכי הדין ונקבע, כי הוא יוכל להתחיל את התמחותו במשפטים במועד מוקדם מזה שנקבע על ידי הלשכה.

הרקע לערעור

1. צ'רלי אבו סאלם (להלן: "המשיב") ביקש להירשם לאוניברסיטה ללימודי משפטים. לשם כך, היה עליו להיבחן בבחינה הפסיכומטרית, שציוניה הינם אחת

מאמות המידה לקבלה לאוניברסיטה. המשיב נבחן בבחינה פסיכומטרית מספר פעמים, אולם הציון שקיבל היה נמוך מן הציון הנדרש לצורך קבלה ללימודי משפטים באוניברסיטה. בהמשך, קשר המשיב קשר עם אחר לפיו יתייצב האחרון במקומו ביום הבחינה וייבחן תחתיו. כך אכן נעשה, והלה נבחן במקומו בבחינה הפסיכומטרית שנערכה ביום 21.9.2001. בגין אלה הוגש נגד המשיב ביום 21.8.2005 – דהיינו, בחלוף ארבע שנים ממועד ביצוע העבירה – כתב אישום בו יוחסו לו עבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, התחזות לאדם אחר וקבלת דבר במרמה לפי סעיפים 499(א)(2), 441 ו-415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה. בהמשך הורשע המשיב, על פי הודאתו, בעבירות שיוחסו לו ובגין הרשעתו נגזרו עליו חמישה חודשי מאסר על תנאי וכן קנס בגובה 2000 ש"ח. ערעור שהגיש המשיב נגד העונש שנגזר עליו לבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו התקבל חלקית, באופן שבית המשפט הורה על ביטולו של רכיב המאסר המותנה שהוטל על המשיב בשל התארכות ההליכים הפליליים נגדו.

2. עובר לסיומו של ההליך הפלילי, השלים המשיב את לימודיו לתואר ראשון במשפטים במכללה האקדמית ברמת-גן. במהלך חודש מרץ 2006 הגיש המשיב ללשכת עורכי הדין בישראל (להלן: "הלשכה") בקשה להירשם כמתמחה, אליה צורף כתב האישום שהוגש נגדו. בהמשך, ביקש המשיב להשעות את הטיפול בבקשתו להירשם כמתמחה עד לתום ההליך הפלילי בעניינו. ביום 30.11.2006 חידש המשיב את בקשתו לקבלת אישור התמחות ובהמשך אף שטח – באמצעות בא-כוחו – את טענותיו בפני ועדת ההתמחות שליד הוועד המרכזי של הלשכה (להלן: "ועדת ההתמחות"). ועדת ההתמחות המליצה בפני הוועד המרכזי של הלשכה לאפשר למשיב להתחיל את התמחותו במשפטים בתום חמש שנים ממועד מתן גזר דינו של בית משפט השלום, דהיינו, ביום 18.7.2011. זאת, בהתחשב בחומרת העבירות בהן הורשע המשיב; במידת הזיקה שלהן לעניינים שבטוהר המידות; ובאיחור הרב שחל בהגשת כתב האישום נגדו. המלצה זו אושרה על ידי הוועד המרכזי של הלשכה ביום 9.1.2007.

3. המשיב הגיש לבית המשפט לעניינים מנהליים בתל-אביב-יפו עתירה המכוונת להחלטה זו, ועתירתו התקבלה. בפסק דינו קבע בית המשפט (כב' השופטת ש' דותן) כי יש לאפשר למשיב להתחיל את התמחותו במשפטים ביום 18.7.2009, ולא ביום 18.7.2011 כפי שקבע הוועד המרכזי של הלשכה. כנקודת מוצא לדיונו, ציין בית המשפט המחוזי כי להשקפתו, לא ניתן ליישם את הכללים המיועדים לשמירה על טוהר המידות של מקצוע עריכת הדין במנותק מהוראות חוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981 (להלן: "חוק המרשם הפלילי") "אשר בבסיסו מונחת התפיסה שככלל,

אדם שהורשע בפלילים, נשא את עונשו ולא חזר לבצע עבירות בחלוף פרק הזמן הקבוע בחוק, זכאי לכך שעברו הפלילי יימחק, על כל השלכותיה של מחיקה זו, בין היתר כדי לאפשר לו להשתלב מחדש בחברה ולעסוק במקצועות שנחסמו בפניו בשל הרשעתו" (עמ' 3 לפסק הדין). הסדר זה, קבע בית המשפט, מהווה הסדר של "רהביליטציה אוטומאטית" בכפוף למועדים הקבועים בחוק המרשם הפלילי עצמו. ללשכת עורכי הדין, צוין בהמשך, הוענק שיקול הדעת לקצר את תקופת "הרהביליטציה" ומשכך, השאלה בה יש להכריע הינה האם ההחלטה לפיה על המשיב להמתין עד ליום 18.7.2011 בטרם יורשה להתחיל את התמחותו במשפטים הינה סבירה. על שאלה זו השיב בית המשפט כך:

"יודגש כי עד למועד שקצבה המשיבה יחלפו 10 שנים מיום ביצוע העבירה, ואילו הוגש כתב האישום בתוך זמן סביר, ניתן להניח כי לנוכח הודאתו של [המשיב], היה ההליך מסתיים עת היה בתחילת לימודיו דבר שהיה מאפשר לו לכלכל צעדיו בהתחשב בתוצאות ההליך, בין היתר על ידי בחירת מקצוע אחר. חלוף הזמן בנסיבות המקרה שבפני, הוא בעל משקל רב בבחינת שיקולי [המערערת]. [המשיב] ביצע את העבירות בהיותו נער בן 19. במהלך השנים שחלפו מאז, עלה בידו להוכיח כי מדובר במעידה חד-פעמית ושירות המבחן אף התרשם כי הפנים את תוצאות המעשה. בעודו בעיצומו של תהליך רכישת מקצוע ובניית עתיד נורמטיבי הוחזר הגלגל אחורנית ו[המשיב] נאלץ לשלם את מחיר חטאי נעוריו כחמש שנים לאחר ביצוע העבירות... מאחר שגזר הדין ניתן בחודש יולי 2006, סבורה אני כי האיזון הראוי בין זכויותיו של [המשיב] וההכרה בתשובתו לבין האינטרסים של הציבור, מחייב קיצור משך המניעות שהוטל עליו, באופן שייתן ביטוי לחוסר הסבירות שבהגשת כתב האישום ביולי 2005, שעה שלא היתה כל מניעה להגישו זמן קצר לאחר ביצוע העבירה" (עמ' 5-7 לפסק הדין).

מכאן הערעור שלפנינו.

טענות הצדדים בערעור

4. טענתה המרכזית של לשכת עורכי הדין בישראל (להלן: "המערערת") היא כי החלטתה בעניינו של המשיב הייתה סבירה וכי בהליך קבלתה נשקלו כל השיקולים הצריכים לעניין באופן ראוי. משכך סבורה המערערת, כי לא היה מקום להתערבותו של בית המשפט קמא. עוד טוענת המערערת, כי ככלל, ופרט למקרים חריגים, יש להתחשב בנורמה הקבועה בחוק המרשם הפלילי, לפיה כל עוד לא התיישנה העבירה אין

להתעלם מביצועה וכך אכן נעשה במקרה שלפנינו. המערערת מוסיפה וטוענת, כי בית משפט קמא הניח, מבלי שהדבר הוכח, כי העיכוב הרב בהגשת כתב האישום ממועד העבירה היה בלתי מוצדק. מכל מקום, במניין השיקולים שנשקלו עובר לקבלת ההחלטה בעניינו של המשיב, ניתן משקל גם לעיכוב זה. להשקפת המערערת, נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המשיב, לא היה מקום לאפשר לו להתחיל את התמחותו במועד מוקדם יותר מזה שנקבע על ידה, ופסק דינו של בית משפט קמא – המאפשר למשיב להתחיל את התמחותו במשפטים במועד מוקדם יותר – אינו משקף איזון ראוי בין האינטרסים המונחים על הכף, וביניהם האינטרס הציבורי בשמירה על טוהר מקצוע עריכת הדין.

המשיב סבור כי יש להותיר על כנו את פסק דינו של בית משפט קמא מטעמיו.

דיון והכרעה

5. לשכת עורכי הדין אמונה, לפי נוסחו של סעיף 1 לחוק לשכת עורכי הדין, התשכ"א-1961 (להלן: "חוק לשכת עורכי הדין"), על השמירה "על רמתו וטהרו של מקצוע עריכת הדין". בין שלל תפקידיה, אחראית הלשכה על רישום מתמחים (ראו סעיף 2 לחוק לשכת עורכי הדין. והשוו: על"ע 5277/03 וולפיש לואיס (חיים וייל) נ' הוועד המרכזי של לשכת עורכי הדין בישראל (לא פורסם, 31.5.2006), פסקה 7 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל. להלן: עניין וולפיש; על"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו פ"ד נח(4) 55, 64 (2004); על"ע 8856/00 אל נסאסרה נ' לשכת עורכי הדין בישראל פ"ד נו(1) 258, 279 (2001) (להלן: עניין אל נסאסרה). כן ראו פסק הדין בדיון הנוסף: דנ"פ 9384/01 אל נסאסרה נ' לשכת עורכי הדין בישראל פ"ד נט(4) 637, 660 (2004) (להלן: דנ"פ אל נסאסרה)). התנאים לרישום של מתמחה במשפטים נקובים בסעיפים 26 ו-26א לחוק לשכת עורכי הדין ועיקרם בדרישה כי המועמד להתמחות סיים את לימודיו האקדמאיים. בנוסף, עומדת ללשכה הסמכות שלא לרשום מועמד להתמחות כמתמחה. וכך מורה אותנו בהקשר זה סעיף 27 לחוק לשכת עורכי הדין:

הלשכה רשאית, לאחר שנתנה למועמד הזדמנות לטעון טענותיו לפנייה, שלא לרשמו כמתמחה על אף כשירותו לפי סעיף 26, אם נתגלו עובדות שלאורן סבורה הלשכה שהמועמד אינו ראוי לשמש עורך דין. סירבה הלשכה לרשום מתמחה, תודיע למועמד את נימוקיה בכתב

סירוב
הלשכה
לרשום
מתמחה

סעיף זה מעניק ללשכה שיקול דעת שלא לאפשר רישומו של מועמד כמתמחה. אכן, "על הוועד המרכזי לשמור על רמתו ועל כבודו של מקצוע עריכת הדין ולהקפיד לבל יסתננו לשורותיו מי שאינם ראויים לכך. קביעת אמות המידה של התנהגות ראוי של עורכי-דין מסורה, ככלל, למוסדות לשכת עורכי הדין המוסמכים. תפקידם אינו מסתכם בדאגה להענשת עורכי-דין העוברים עבירות משמעת. על הוועד המרכזי למונע ממי שהתנהגותו בעבר מצביעה על כך שאינו ראוי לשמש עורך-דין, לקבל רישיון ולעסוק במקצוע עריכת הדין. אדם כזה לא יורשה להירשם כמתמחה ולא יירשם כחבר הלשכה. אכן, אין מחלוקת בין הצדדים ששיקול הדעת בעניין זה מוקנה לוועד המרכזי" (בג"צ 2708/93 עצמון נ' הוועד המרכזי של לשכת עורכי הדין פ"ד מח (2) 57, 60 (1994) (להלן: עניין עצמון)). החוק אינו מפרט את אמות המידה להפעלתו של שיקול הדעת כאמור. גישת הלשכה, אשר עמדה בביקורתו השיפוטית של בית משפט זה, הינה כי השיקולים החולשים על ענייננו הם אלו הקבועים בסעיף 44 לחוק לשכת עורכי הדין, העוסק באי-רישום מועמד כחבר לשכה (עניין עצמון בעמ' 59. וראו גם: עניין אל נסאטרה בעמ' 264; על"ע 10320/02 בולוס נ' לשכת עורכי הדין פ"ד נח(5) 695, 704 (2004) (להלן: עניין בולוס)). וכך מורה אותנו סעיף 44(א)(1) לחוק לשכת עורכי הדין:

(א) הלשכה רשאית, לאחר שנתנה למועמד הזדמנות לטעון טענותיו לפניה, שלא לקבלו כחבר הלשכה, על אף כשירותו –

סידור
הלשכה
לקבל חבר

(1) אם המועמד הורשע בעבירה פלילית שיש בה, בנסיבות הענין, משום קלון, והלשכה סבורה שלאור הרשעה זו אין הוא ראוי לשמש עורך דין

כעולה מהוראת הסעיף, רשאית הלשכה להתחשב, בין היתר, בעברו הפלילי של המועמד לחברות בלשכה. שיקול זה ישים, בדרך ההיקש, גם מקום בו עסקינן במועמד להתמחות. בהקשר זה יצוין, כי הלשכה הינה אחד הגופים הזכאים לקבל מידע מהמרשם הפלילי (ראו: סעיף 6 לחוק המרשם הפלילי). מכוחם של הסדרים אלו שבחוק לשכת עורכי הדין ובחוק המרשם הפלילי נמצא, כי הלשכה רשאית להתחשב בהרשעה שטרם התיישנה או נמחקה מהמרשם הפלילי במסגרת השיקולים הנדרשים לבחינת בקשת רישום כמתמחה (דנ"פ אל נסאטרה בעמ' 660).

6. סמכותה של הלשכה היא, כאמור, סמכות שבשיקול דעת, והלשכה מחויבת להפעילה בכפוף לכללי המשפט המינהלי. סמכות זו כפופה לביקורת שיפוטית של בית המשפט לעניינים מנהליים, הנערכת על פי אמות המידה המקובלות של הביקורת השיפוטית (ראו: סעיף 5 לחוק בתי המשפט לעניינים מנהליים, התש"ס-2000, פרט 21 לתוספת הראשונה; וכן ס' 8 לחוק זה, הקובע כי בית המשפט לעניינים מנהליים ידון בעתירה מינהלית בהתאם לעילות, לסמכויות ולסעדים לפיהם דן בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק. והשוו: עניין עצמון בעמ' 64; עניין אל נסאסרה בעמ' 264; על"ע 3658/05 בל נ' לשכת עורכי הדין בישראל (לא פורסם, 15.9.2005); יצחק זמיר הסמכות המינהלית כרך א 420 (1996) (להלן: הסמכות המינהלית); גבריאל קלינג אתיקה בעריכת דין 5 (2001); אורי גורן בתי משפט מינהליים 32 ו-262 (2008); אליעד שרגא ורועי שחר המשפט המינהלי – עילות הסף 51, 280 ו-284 (2008)). בגדרן של אמות מידה אלה, בוחן בית המשפט האם נשקלו כלל השיקולים הרלוונטיים לעניין, האם ניתן להם משקל מתאים, והאם האיזון שנערך ביניהם ראוי (בג"צ 5562/07 שוטהיים נ' השר לבטחון פנים (לא פורסם, 23.7.2007) פסקה 11 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה; אהרן ברק שופט בחברה דמוקרטית 366 (2004)). הלכה היא, כי בבואו לערוך ביקורת שיפוטית על החלטתה של רשות מינהלית, בית המשפט אינו שם עצמו בנעליה של הרשות, ואינו מחליף את שיקול דעתה בשיקול דעתו שלו. זאת, אף מקום בו סבור בית המשפט כי היה מקום לקבל החלטה שונה מזו שנתקבלה. השאלה העומדת לבחינתו, מקום בו נשקלו השיקולים הצריכים לעניין, היא, אפוא, האם החלטתה של הרשות מצויה במתחם הסבירות אם לאו:

"ההחלטה היא בידי הוועד המרכזי. כל שמוטל עלינו לבחון הוא, אם החלטתו חורגת ממיתחם הסבירות, עד כי נקבע שאין היא יכולה לעמוד ודינה להתבטל ... במקרה האחרון הביקורת השיפוטית היא במסגרת הפיקוח המסור לבית המשפט הגבוה לצדק, המוסמך לבחון את חוקיות פעולת הרשות הציבורית ואת סבירותה. הפיקוח בדבר סבירות פעולת הרישום גבולותיו צרים מגבולות ההתערבות של בית המשפט העליון כשהוא יושב כערכאת ערעור על החלטת רשות ציבורית, שאז מוסמך הוא ליתן את אותה החלטה אשר, לדעתו, היה על אותה רשות להחליט" (עניין עצמון, בעמ' 64. והשוו: רע"פ 2410/93 מדינת ישראל נ' לוי פ"ד מז (3) 802, 804 (1993) (להלן: עניין לוי); עע"מ 9316/05 הוועדה המקומית לתכנון ולבניה הרצליה נ' איתן בכור (לא פורסם, 05.03.2008); הסמכות המינהלית (90).

7. גם במקרה שלפנינו השאלה הנשאלת היא, האם לפי אמות המידה המקובלות בביקורת שיפוטית, היתה עילה להתערבותו של בית המשפט בהחלטת הלשכה.

להשקפתי, התשובה לשאלה זו הינה בשלילה. מעיון בפסק-דינו של בית המשפט המחוזי עולה, כי העילה להתערבותו בהחלטת הלשכה היתה העדר משקל ראוי, לשיטתו, לשיהוי שחל בהגשת כתב האישום נגד המשיב ולהוראותיו של חוק המרשם הפלילי. עיון בהחלטת הלשכה מעלה כי שיקולים אלה אכן נשקלו ואף ניתן להם משקל של ממש. כך, במכתבה של הלשכה אל המשיב ובא כוחו מיום 16.1.07, נכתב לאמור:

”בהתחשב בכך שכתב האישום נגד מרשך הוגש באיחור של חמש שנים [צ”ל 4 שנים, ע’ פ’] המליצה הוועדה כי מרשך יהיה רשאי להתחיל את התמחותו בתום חמש שנים ממועד גזר הדין בבית המשפט השלום בתל אביב, דהיינו, ביום 18.7.11, וזאת בשים לב לחומרת העבירות בהן הורשע הנוגעות לטוהר המידות” (ההדגשה במקור, ע’ פ’).

מכאן, ששאלת השיהוי בהגשת כתב האישום אכן עמדה לנגד עיניה של הלשכה ואף היוותה שיקול משמעותי בהחלטתה. לפי הוראת סעיף 14(א)(4) לחוק המרשם הפלילי, העבירה בה הורשעה המשיב מתיישנת בחלוף שבע שנים מיום מתן גזר דינו, קרי ביום 18.7.2013. בהתחשב בנסיבות העבירה ובמשקלו של האינטרס הציבורי, סברה הלשכה כי לכאורה לא היה כלל מקום להתיר למשיב להתחיל בהתמחותו בטרם חלפה מלוא תקופת ההתיישנות. בצד האמור, נוכח הערכתה לפיה הגשת כתב האישום התארכה כשנתיים מעבר לראוי, קבעה כי המשיב יוכל להירשם כמתמחה בחלוף חמש שנים ממתן גזר דינו ולא לאחר מלוא תקופת ההתיישנות של הרשעתו.

8. מכל האמור לעיל עולה כי לשכת עורכי הדין שקלה את מכלול השיקולים הרלוונטיים לשאלת המועד הראוי לתחילת התמחותו של המשיב במשפטים. מחד גיסא, נבחן משקלו של האינטרס הציבורי. בהקשר זה יש לזכור את דבריו של בית משפט השלום בהליך הפלילי (השופט ג’ רביד): “בענייננו, לא יכול להיות ספק, לטעמי, שהעבירות שבהן נמצא הנאשם אשם הן עבירות חמורות. לא מדובר במעשה פעוט וקל ערך, דוגמת העתקה מזדמנת בבחינה, אלא עסקינן במעשה רמייה מתוכנן, אשר לצורך ביצועו קשר הנאשם קשר פלילי עם אדם אחר, מעשה, שלתוצאותיו עשויות היו להיות נפקויות משמעותיות” (עמוד 62 להכרעת הדין). בנסיבות אלה, ניתן היה לסבור כי נוכח עצמת התרמית ומהותה, אין המשיב מתאים וראוי לשמש כעורך דין. זאת יש לזכור: מקצוע עריכת הדין מחייב את העוסקים בו לנהוג בניקיון כפיים, בהגינות, בנאמנות ובמסירות. אלה הם “בחזקת כישורים אישיים הכרחיים למי שבחר לעסוק במקצוע עריכת הדין. בלעדי אלה לא רק שאינו רשאי לעסוק במקצועו, אלא שאינו כשיר לכך; כמוהו כמנתח שבשל ליקוי גופני כלשהו אינו יכול להחזיק בידיו

בכלי הניתוח" על"ע 1746/98 מדינת ישראל נ' מזור (לא פורסם, 14.12.1998. והשוו: עניין וולפיש, פסקה 14 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל). המערערת היא המופקדת על שמירת רמתו וכבודו של מקצוע עריכת הדין, ומוטל עליה "למנוע ממי שהתנהגותו בעבר מצביעה על כך שאינו ראוי לשמש עורך דין, לקבל רשיון ולעסוק במקצוע עריכת הדין, אדם כזה לא יורשה להרשם כמתמחה ולא יירשם כחבר הלשכה" (עניין עצמון בעמ' 60). לאינטרס הציבור תינתן הבכורה באיזון אותו עורכת המערערת (והשוו: פסק דינה של השופטת חיות בעניין בולוט), (בעמ' 705-706). באספקלריה של אינטרס הציבור, לו עמד בגפו, ניתן היה להגיע למסקנה כי אופייה של המרמה שבאה לביטוי בהרשעת המשיב פוגעת עמוקות בהתאמתו לשמש כמתמחה, ובהמשך, אף בהתאמתו לשמש כחבר בלשכה. מאידך גיסא, כפי שכבר הובהר, על אף העובדה שהשיהוי בהגשת כתב האישום אינו רובץ לפתחה של המערערת, ראתה זו ליתן לגורם זה משקל ממשי, כמו גם לזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה (והשוו: דברי השופט (כתוארו אז) ברק בבג"צ 6163/92 אייזנברג נ' שר הבינוי והשיכון פ"ד מז(2) 229, 267 (1993)).

9. תוצאת האיזון אותו ערכה הלשכה היתה תקופת המתנה של חמש שנים ממועד מתן גזר הדין עד למועד בו יוכל המשיב להתחיל את התמחותו, לעומת תקופת התיישנות שמשכה שבע שנים ממועד גזר הדין. בחינתה של החלטה זו אינה מגלה כי האיזון שנערך בין השיקולים השונים אינו ראוי, ומכאן שאין עילה לקביעה כי ההחלטה מצויה מחוץ למתחם הסבירות במידה המצדיקה התערבות שיפוטית (על"ע 3646/02 קרן נ' לשכת עורכי הדין בישראל (לא פורסם, 6.6.2002); על"ע 1363/03 טאבא נ' לשכת עורכי הדין - הועד המרכזי (לא פורסם, 21.7.2003)). מוכן אני להניח, לצורך הדיון, כי ניתן היה להגיע גם להחלטה אחרת, כגון זו אליה הגיע בית המשפט לעניינים מינהליים. אולם, בכך אין כדי להוביל למסקנה כי בהחלטה נפל פגם המצדיק את שינויה או כי היא חורגת ממתחם הסבירות (עניין לוי בעמ' 804). עיון בפסק דינו של בית המשפט קמא מעלה, כי גם בית המשפט לא מצא שהחלטת הלשכה אינה סבירה, אלא סבר, כי בהתחשב בשיהוי שננקט בהגשת כתב האישום, יש לקצר את "תקופת המניעות" של המשיב מלהירשם כמתמחה במשפטים, מעבר לקיצור עליו החליטה הלשכה. דא עקא שכאמור לעיל, בית המשפט אינו רשאי להמיר את שיקול הדעת שהוקנה למערערת בדין, בשיקול דעתו שלו. משנמצא כי החלטת הלשכה אינה חורגת ממתחם הסבירות, ומשלא הונחה עילה אחרת להתערבות בהחלטת הרשות שהוסמכה לכך בדין, לא היה מקום להתערב בהחלטת הלשכה.

בשולי הדברים נעיר, כי לא ראינו לקבל את טענת המשיב לפיה אין לשעות לעמדת המערערת בשל כך שהחלטתה אינה מנומקת. זאת, הן בשל כך שהטענה לא

הועלתה בעתירה, הן משום שהתשתית שהוצגה על ידי המערערת, שיש לה עיגון במכתבה מיום 16.1.07, עליו עמדנו, הניחה דעתנו כי החלטתה מצויה במתחם הסבירות.

על יסוד כל האמור, דעתי היא כי הערעור בדין יסודו. אם דעתי תשמע, אציע לחברי לקבל את הערעור באופן שפסק דינו של בית המשפט המחוזי יבוטל והחלטת הלשכה תושב על כנה.

בנסיבות העניין, אין צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופטת ע' ארבל:

אני מסכימה.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ע' פוגלמן.

ניתן היום, י"ח באדר ב' התשס"ח (25.3.08).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט